

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΣΙΝΓΚ - ΣΙΝΓΚ

Το συνταραχτικό «κλόπ» του δημοσιογράφου Τζόις Σάρτον. Ο λωποδύτης του κολλεί της «μίσεως» Μάτζυ Ντάρκλ. Η πανηγυρική αδωσίσις του. Μιά έρευνα στις φυλακές του Σινγκ-Σινγκ. Η δυή κατηγορίες των εγκληματιών: οι φτωχοί κ' οι πλούσιοι. Οι τραγικοί έαυρηποιίντες των κατέργων. Ζωντανοί στον τάφο!.. Η απαγόρευσις των αποκαλύψεων του 'Αμερικανού ρεπόρτερ, κλπ.

ΑΘΕ φορά πού γίνεται στη Νέα Υόρκη ή εκτέλεσις ενός καταδίκου, οι διάφοροι φιλόδημοποι βρίσκουν την ευκαιρία να καταφερθούν έναντιον της δικαιοσύνης. Ένα σοφού άφρα δημοσιεύονται σ' όλες τις εφημερίδες, στα όποια προσταθούν γ' άποδείξουν ότι ή 'Ηνωμένες Πολιτείες εξακολουθούν να εφαρμόζουν τα τρομαχτικά μαρτύρια της 'Ιερής 'Εξέτασις στους εγκληματίες. Η υποδειγματικώς φυλακή της 'Αμερικης, τή θέατρα και τα δημόσια θέαματά τους είνε μονάχα γ' να κλείνουν τα μάτια των 'Αμερικανών και γ' εξαπατούν τους περίεργους επισκέπτες τους. Η 'Αμερική, γράφουν, εξακολουθεί να βασανίζει τους καταδίκους.

Και να τώρα που αυτή τή γνώμη τους έρχεται να υποστηρίξη ο δημοσιογράφος Τζόις Σάρτον, ο άνθρωπος με τή διπλή ύπόστασις. Αυτός ο 'Αμερικανός ρεπόρτερ έμεινε ένα χρόνο ως ύπόδικος στις φυλακές του Σινγκ - Σινγκ και τέλος απέδειξε τήν άδουήτητα του κ' απέκτησε έλευθερος. Μά το παράδοξο είνε ότι ο ίδιος ώμολόγησε στο δικαστήριο ότι είχε στανωθεθεί αυτή τήν ύπόθεσι, γ' να κατορθώση να μάθη τα μυστικά των κατέργων. Και τού έπέτρεξε με τήν ύποθεσι και τή χαλόβλητη θέλησι του. Σήμερα ο Τζόις Σάρτον είνε ο πιο δημοφιλής άνθρωπος στις 'Ηνωμένες Πολιτείες κ' όλοι οι 'Αμερικανοί δηλώνουν τήν παράδοξη ιστορία του, πού δεν είνε τίποτ' άλλο από ένα περίφημο δημοσιογραφικό κλόπ. Είνε τόσο πρωτότυπη ή ιστορία αυτή, ώστε άξιζει τόν κόπο να σας τήν άναφέρουμε.

Τόν Οκτώβριο του 1933, ή «μίσεως» Μάτζυ Ντάρκλ, ή γυναικία του έπιτομιορροίζον Τζόν Ντάρκλ, κατηγορείται στην άουνομα ότι ένας μισητοώδης άγνωστος τής είχε κλέψει ένα μαργαριταρένιο κολλέ με άξις ένατό χιλιάδων δολλαρίων. Τα λαγονικά τής Γενικής 'Ασφαλείας άναστατάθθηκαν, έρεύνθησαν προσεχτικά και τέλος κατορθώσαν γ' άνακαλύψουν ότι ο μόνος άνθρωπος πού έπισκεψή τήν ήμερα τής κλοπής τού μέγαρο τού Ντάρκλ ήταν ο δημοσιογράφος Τζόις Σάρτον. Στην όλη γ' ημερά δεν θέλησαν να φανταθούν ότι αυτός ήταν ο λωποδύτης. 'Αλλ' από τις έκαυτηρησεις πού είχε γ' οι σ' ένα φίλο του, τόν Έντμοντ Βέρναλ, δεν άρχισαν να βεβαιώνουν γ' τήν ενόχη του και να τόν σπυλάδουν. Οι συνάδελφοί του, άνασταταμένοι άσ' αυτή τήν άποκάλυψη, έπεισαν να τόν περιφρονήσουν και να τόν διαγραφώσουν από τού σωματίου τους. Πρώτη φορά στα χρονικά τού Νέου Κόσμου παρουσιάζεται δημοσιογράφος λωποδύτης! 'Ηταν ένα τρομαχτικό σκάνδαλο, πού όσο κι 'άν προσπάθησαν να τ' άποκρίθουν, μαθεύτηκε σ' όλη τήν 'Αμερική. Ο Τζόις Σάρτον δεν ύπηρεσε άμφιβολία ότι ήταν ένας άνθρωπος με διπλή ύπόστασι, όπως δήλωσαν άλλοιστε κ' οι καλύτεροι ψυχίατροι τής Νέας Υόρκης. 'Ετοι ο Τζόις Σάρτον κλείστηκε στις φυλακές. Η όδου του όμως κάθε τόσο άναβάλετο κ' ο παράξενος λωποδύτης έμεινε ένα σωστό χρόνο στα κάτεργα. Τέλος, τόν περιαιμένο μήνα, έκδικαστηκε ή ύπόθεσις του. Κατά τή διάκρισι όμως τής δικαιοσύνης άπεκαλύφθησαν πολλά παράδοξα πράγματα. Η «μίσεως» Μάτζυ Ντάρκλ δεν όπισσε να ώμολογήση ότι είχε καταγγείλει τόν Σαρτον κατά κλοπή του κ' ότι ποτέ δεν τής είχε κλέψει τού βαρύτιμο κολλέ.

—'Ηταν, δήλωσε στοίς ενόμιους, ο πιο καλός φίλος μου, γ' αυτό άναγκάσθηκα να τόν άποώσω και να τόν βοηθήσω να πετύχη στο σκοπό του. Είμαι πρόθυμη να ύποστώ τις συνέπειες γ' τήν ψεύτικη κατηγορία μου.

'Ετοι ο Σάρτον άδουήθηκε και φυσικά 'όχι μόνον δεν ήχησε να καταδικασθή ή «μίσεως» Ντάρκλ, μα τής προσέφερε και μά πολύ άμορφη άντιδόση. Οι 'Αμερικανοί, πού τρελλανόουν γ' τήν παράξενη ύπόθεσις, αρμειναν με μεγάλο ενδιαφέρον τήν εξέλιξι αυτής τής ιστορίας. Και πράγματι, ύστερ' από λίγες μέρες, τού πρώτου άφρο τού τολμηρού δημοσιογράφου έκαυε τήν εμφάνισι του στις στήλες όλων των εφημεριδών τής Νέας Υόρκης. Ο Τζόις Σάρτον, με άξιοθαύμαστη τέχνη, περιγράφει τις περιπέτειες και τα βάσανα πού τράβηξε στις φυλακές τού Σινγκ - Σινγκ. 'Ιδού μερικά άποσπάσματα άσ' αυτό τού πολέμοτο άφρο :

«Με συνέλαβαν στις 20 Οκτώβριου του 1933 γ'ιά μία ύποθεσι κλοπής. 'Ετοι έξέπεσα κ' έγώ στη συνείδησι τού κόσμου. 'Ημουν πειά ένας κοινός λωποδύτης, άξιος

περιφροήσεως άπ' όλους. Είχα παύσει να είμαι άνθρωπος. Οι άουνομικοί πού με συνέλαβαν φαίνεται ότι με θεώρησαν υπερβολικά επικίνδυνον, γ'ιατί μ' έκλεισαν στα κελιά τής τρίτης κατηγορίας. Τί είν' αυτός ο τρίτος βαθμός ; Τα βασανιστήρια ! 'Εκει πού οι κατάδικοι γ'ια να ώμολογήσουν τα εγκληματα τους βασανίζονται από τους άουνομικούς. Τέσσερες μέρες δεν μ' άφησαν να κλείσω μάτι. Μου έκαναν εξαφνικές έπισκέψεις στις τρεις ή ώρα τή νύχτα και τα έξημερώματα, γ'ια να μ' οδηγήσουν στο κελλί των βασάνων. 'Αρχίζαν τότε να μου ματώνουν τα χείλια τών ποδιών και τών χεριών μου, να μου χτυπούν τις κλειδώσεις και να μου βάδουν καυτά αυγά κάτω από τις άμισχάλες. Αυτό τού μαρτύριου ήταν άνωτερο από τις δυνάμεις μου και κάθε τόσο λιποθυμούσα. Γ'ια να με κάνουν να συνέλθω μου έβριχναν στο γυμνό σώμα μου κουβάδες με παγωμένο νερό και τέλος, σωστό πτώμα, με πέτεφεραν στο κελλί μου, γ'ια να μ' άφήσουν να ήσυχάσω. 'Υστερ' από λίγο όμως τα μαρτύρια μου ξανάρχιζαν και δεν σταμάτησαν παρά μόνον όταν με πήραν γ'ια να με κλείσουν στις φυλακές τού Σινγκ - Σινγκ. Ετούχως είχα τού θάρρους να μ'ήν άνοιξω τού στόμα μου και να τους ώμολογήσω όλη τήν αλήθεια. Είχαν λοιπόν τήν βεβαίότητα ότι έγώ ήμουν ο λωποδύτης πού είχε κλέψει τού μαργαριταρένιο κολλέ τής «μίσεως» Ντάρκλ. Μα δεν μπορούσαν να μ' άποσπάσουν μία λέξι τι τού είχα κάνει. 'Απογοητευμένοι λοιπόν μ' έστειλαν ύπόδικο στις φυλακές, με τήν έλπίδα ότι ή περιποίησις των δεσμοφυλάκων μου μ' άναγκάζαν να λύσω τή γλώσσα μου. 'Ημουν πειά ο αριθμός 3550, κ' έτσι με φώναζαν στα κάτεργα. Τό νέο κελλί μου ήταν στον τρίτο κύκλο των φυλακών, δέκα μέτρα κάτω από τή γ'η. 'Ηταν ένα σχετικώς ευρύχωρο δωμάτιο, με ηλεκτρικό και μ' ένα κρεβάτι εκδοτατείας, με καθαρά σεντόνια. Αυτή ή πολυτέλεια ώστόσο δεν με εγγέλασε. Καί μία νύχτα κατάρθωσα να διαφύγω τήν προσοχή των δεσμοφυλάκων και να χαθώ μέσα στους στενοούς και σκευηνούς διαδρόμους. Είχα περπατήσει πάνω από μία ώρα, καταβάνοντας διαρκώς και πιο βαθεία από τή γ'η, όταν ξαφνικά τού αίμα πάγωσε στις φλέβες μου. Είδη ότι βρισκόμουν σ' έναν υγρό διάδρομο, πού είχε δεξιά κ' άριστερά κελιά με κοινές καγκλωλιές πόρτες. 'Εκει μέσα ήσαν κλεισμένοι οι βαρμποινίτες κ' οι επικίνδυνον κακοποιοί. 'Ησαν τσακισμένοι από τα μαρτύρια κ' οι περισσότεροι είχαν τυφλώθη από τού σκοτάδι. Ο καθέσι τους ήταν δεμένος με μία βαρεία αλυσίδα από τόν άστράγαλο, ή όποια κατέληγε σε μία χοντρή κ' άσηκώτη σιδερένια σφαιρα. Τα κελιά τους ήσαν τόσο μικρά, ώστε δεν μπορούσαν να εξαπλωθούν και ήσαν άναγκασιμένοι να στέκωνται διαρκώς όρθιοι και να κοιμούνται στηρηγμένοι στον τοίχο. Μόλις άκουσαν τα βήματα μου, άρχισαν να ουρλιάζουν πένθιμου και να με καταριούνται, νομίζοντας ότι είμαι κανένας δεσμοφύλακας. Αυτός όμως ο θόρυβος πού έκαναν, κίνησε τήν προσοχή των φυλάκων, οι όποιοι έτρεξαν να δουν τί συμβαίνει. Κρύφτηκα όσο μπορούσα καλύτερα μέσα στο σκοτάδι, στη γωνία τού διαδρόμου, και τότε είδα τού έξης άνατριγμιστικό θέαμα : Οι δεσμοφύλακες, γ'ια να τους ήσυχάσουν, άρχισαν να τους λογχίζουν με κάτι μακρούς διχαλωτά σιδερα, όπως φοβίζοντι οι θηροδαμαστικοί τά θηρία. Τα ουρλιάσματα των καταδικών πολλαπλασιάζοντάσαν από τήν ήχώ τού διαδρόμου, δυνάμωναν και μου έσκιζαν τ' αυτιά. Προμοκρατημένος γύρισνα όσο μπορούσα πιο γρήγορα στο κελλί μου και πέρασα τήν ύπολοιπη νύχτα κλαίγοντας νευρικά άπ' τήν άπελπισία μου. Δεν άμα λημονήσω ποτέ αυτό τού τραγικού θέαμα των βαρμποινιτών καταδικών τού Σινγκ - Σινγκ.

«Κάθε Κυριακή στη φυλακή είχαμε γενική καθαριότητα. 'Επρόκειτο να μ' έρθουν διάφοροι επισκέπτες. 'Όλη ή άφρόκρεμα των καταδικών ντυνόταν τότε

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι Γάλλοι και τα ελληνικά επώγυμα. Πώς έβρισαν το ζήτημα. Το φαλίδισμα του ένσεματος του Παπαμιχαλοπούλου. Πώς άνοδεύει ο Βερναρδάκης. Μικρός τό δέμας, αλλά πολυδέξασμένος και τετραπέρατος. Ο καλλιτέχνης κ. Θωμάς Ζωύλας για τις προλήψεις. Η πρώτη δράσις ενός δημοσιογράφου. Ο πρίγκιπ Νικόλαος ζητάει... ξυρισμένους μαγειρούς! Μουσικολογία. Όπου οι μαγειροι εξεγειρενται, κλπ.

Γ Γάλλοι, και όλο οι Ξένοι, καθώς είνε γνωστό, δυσκολέονται πολύ να προφέρουν τα μακρά ελληνικά επίθετα, και ιδίως τα άληγοντα εις εσπονδούς, εσπονδούς κλπ. Για τούτο το «Φιγαρό», δούκις άνεφερε το μακαρίτη Έλληνα πολιτικό και άλλοτε ύπουργό κλπ. Παπαμιχαλοπούλου. Έγραφε ως έξης :

«Ο κ. Παπαμιχαλοστεσεράς».

Αηλιάθ :

«Ο κ. Παπαμιχαλό καιταλοιπα!»

Ένα μακαρίτη Διμ. Βερναρδάκης ήταν ένα φοροτάδο, όαλ ένα χωριονόδα, την Άγια Μαρίνα της Μυτιλήνης. Έπειδή δέ ο πατέρας του δέν μεροούριών τον σπουδάσι, τον έβαλε ύποτακτικό στο Δεσπότη της Μυτιλήνης.

Η φιλομάθεια του νεαρού Βερναρδάκη ήταν τόσο, όστε όταν τελίονε τις δουλειές του καθόταν και δ άβάξε βιβλία σάραρα, ιδίως άρχαίους συγγραφεύς.

Μιά μέρα, ένα καθόταν άστ έξω από τό Δερποτικό και διάβαζε ένα βιβλίο, έτυχε να έρχεται για να επασαφίη τον Δεσπότη ένας σοφός κληρικός και καθηγητής, που περνούσε κατά τύχην τότε από τη Μυτιλήνη, ο Γρηγόριος Καλαγάνης. Άμα ο Καλαγάνης είε τον μικρό Βερναρδάκη να μελετά ήνα όγκώδες βιβλίο, στάθηκε περιέργος και τον ρώτησε τί διάβάς.

—Μά φιλλάδα, είπε ο Βερναρδάκης.

—Τί φιλλάδα είνε αυτή ;

—Ο Λουκανός.

Ο Καλαγάνης Ξαμύσστηκε. Έσσυψε, πήρε το βιβλίο από τό μικρό και είπε με έκπληξι του ότι ήταν πράγματι ο Λουκανός, και μάλιστα στο πρωτότυπο.

—Και τό καταλαβαίνεις αυτό τό βιβλίο ; ρώτησε τον Βερναρδάκη.

—Κάτι καταλαβαίνω, δέσποτα.

Ο Καλαγάνης άνοιξε σε διάφορες σελίδες τό βιβλίο, ήρθε ένα μέρος δύσκολο και τό έδωσε τού Βερναρδάκη να τού τό έξηγήση. Ο Βερναρδάκης τό διάβαζε χωρίς να σκοπεύη και τό έξηγήσε χωρίς να κάνει λάθος. Ο Καλαγάνης έθαύασε. Για έδωσε και άλλο, και άλλο μέρος, να διαβάσι, και στο τέλος τον ρώτησε γά τον Λουκανό και γά διάφορα σχετικά ζητήματα και ο Βερ-

μέ καθαρά ρούχα κι' αφηνιάταν ελεύθερη στον άμορφο κήπο της φυλακής. Όλοι τους ήσαν δασοκαλέμιοι να λένε ότι ήσαν ευχαριστημένοι από τη ζωή τους. Η παραμικρή διαμαρτυρία έτιμωρείτο με μιάς έβδομάδος φυλάκιση στα τρομαχτικά κελιά των βαρπουπεινιτών. Κανείς λοιπόν δέν τολμούσε να πή στούς έποκέπτες την άλήθεια...

»Στις φυλακές του Σίνγκ-Σίνγκ δέν άργησα να καταλάβω ότι ύπαρχουν δυό είδων καταδικοί. Οι προνομιούχοι κι' οι άνθρωποι που πληρώνουν με τη ζωή τους την άτυχία να μην έχουν λεφτά. Οι πρώτοι άπολαμβάνουν κάθε ελευθερία, έστω κι' άν είνε οι πιο διάσημοι γκάγκστερς. Έχουν όλες τις άνεσπαύσεις : Μένουν σε καθαρά κι' ηλεκτροφώτιστα κελιά σαν τό δικό μου, έχουν άκουστικά για να παρακολουθούν τό ραδιόφωνο κι' είνε ταχτικό θαμνάδες τού βεάτρου των κατέργων και τού κινηματογράφου. Αέτη βέβαια η σχετική ελευθερία τους την πληρώνουν με αρκετές χιλιάδες δολλάρια. Οι άλλοι, που δέν έχουν να εξαγοράσουν τούς δεσμοφύλακες, είνε τά θύματα τους και κυτάζουν να τούς ξεμπεδέψουν μιά ώρ' άργήτερα. Γι' αυτό άλλωστε δέν τούς αφήνουν ποτέ να δούν τό φώς της ήμέρας. Τούς έχουν άσφαει χρονοαούς πολλά μέτρα: κάτω από τη γή, μέσα σε σκοτεινά κελιά γεμάτα ύγρασι. Αυτή είνε η άληθινή κατάσταση των φυλακών τού Σίνγκ-Σίνγκ. Στόν ένα χρόνο πού έμεινα κλεισμένος εκεί μέσα, είδα φριχτά κι' άνατογιαστικά πράγματα, τά όποια θα σας διηγηθώ σε σειρά άρθρων. Και με την άλήθεια, δέν μετενόησα πού θυσίασα ένα χρόνο ελευθερίας, για να γνωρίσω την άληθινή ζωή των Άμερικανών καταδικών.

Και πράγματι, ή άποκαλήψεις τού δημοσιογράφου Τζόντ Σάρτον ήσαν τόσο συνταρακτικές, όστε άναγκάστηκε ή δικαιοσύνη ν' άπογορεύση τη δημοσίευσί τους, γιατί είχε άναστατώσι διάκληρη ή Άμερική.

ναρδάκης άπαντούσε με εύστοχία και εύκολία μεγάλη.

—Και τί κάνει εδώ ; τον ρώτησε στο τέλος ο Καλαγάνης.

—Είμαι τού Δεσπότη ύποτακτικός, άπάντησε ο Βερναρδάκης.

Κατάλαμτος από την εφομάθεια και ποιημάθεια τού μικρού, ο Καλαγάνης είπε στο Δεσπότη, όταν μετρε μέσα :

—Έδώ, Δεσπότη μου, έχεις ένα θησαυρό που γάμεται άόιδως.

—Ποιον ;

—Τόν Βερναρδάκη.

Και τού διηγήθηκε τί συνέβη πρό όλιγων.

—Τό ξέρω, είπε ο Δεσπότης. Τό πα δι αυτό είνε γνωστόμενο. Γι' αυτό τό έχω εδώ, για να τό ύποστηρίξω.

—Αυτός ο μικρός δέν πρέπει να κάθεται εδώ, είπε ο Καλαγάνης.

Πρέπει να ύποστηριχθή να πάη στην Άθήνα. Αύτός είνε προορισμένος να πάη μετροστά. Και πρέπει άμέσως να τον στείλουμε στην πρωτεύουσα. Πρώτος έγώ δίνω τη σινδερύχη μου.

Και έβαλε άπάνω στο τραπέζι τού Δεσπότη δυό μετρία.

Έβαλε άλλα τούσα και ο Δεσπότης, συνέδραμαν και μερικοί άλλο κληρικοί, και έτσι σε ήμια 15 χρόνων ο Βερναρδάκης έφυγε, σ' ό 1847, για την Άθήνα, όπου τον περιέμενε ή δόξα και τό μέλλον τό λαίματρο, που δόξασε και αυτόν και ρώτισε και την Έλλάδα...

Μιά μέρα, σε κάποιο φιλολόγο κάλιο, γινόταν κοιθόντα για τις προλήψεις και τις δισειδασμονίες και καθένας έλεγε τη γνώμη του.

Ο γνωστός γλύπτης κ. Θωμάς Θωμάτοπουλος είπε τότε για την τέχνη τό έξης :

—Αν ύπάρχει τέχνη ή όχι, πολύ καλά τό λέει αυτό ένα γνωμοκό τού λαού. Και τό γνωμοκό αυτό τό δετήρησα και τό έχω ως σύμβολο σε όλη τη ζωή μου...

—Πού είνε τό γνωμοκό αυτό ; τον ρώτησαν οι άλλοι.

—Τό :

«Ο,τι παθαίνει τό κορμι τά φταίει τό κεφάλι...»

Άπάντησε ο κ. Θωμάτοπουλος, και είχε άσφαλώς μεγάλο δίκιο.

Πούδ δέν γνωρίζε τον κ. Ζούλα, τον άκαμπε και εύθασι έκδοτή τού «Παράρτηματος».

Τό «Παράρτημα» τού κ. Ζούλα έκδίδεται άσως... τό θέλα ο ένόστις του... Είνε άλλοτε καθημερινό, άλλοτε μηνιαίο και άλλοτε...έτήσιο...

Ο κ. Ζούλας τη δημοσιογραφική του σμπερηνή έπίστασι την άρεσκει σ' έναν άτυχη έρωτα, ο όποιος τόν κατέλαβε πρό άρκιτών έτων. Ο κ. Ζούλας τότε ήταν τρομαχτικός καλλιήλος, από τούς καλούς. Άγάπησε άσως με Άρθίδα, κωραν και όφραση, την όποιαν άγαπούσε και ένας άξιοματικός. Τό πάθος δέ και τόν έκό άντεραστών ήταν τόσο μεγάλο, που όσάκις ανηνιόντο...έδέρνοντο, ή μάλλον έτρεξε ο ένας να συναντήη τον άλλον, διά να...δαρουν... Τούτο είχε ως συνέλιαν να χάση ο κ. Ζούλας την ήσυχ τον και να έπιδωθή στη δημοσιογραφία. Κ' από τότε βράζει τό «Παράρτημα».

Τό «Παράρτημα» αυτό στις παραμονές τού ύρωπαικού πόλεμου έτάραξε ένα βράδυ τούς Άθηνες, με μια ραντασιού έδηση που έκυκλοφόρησε, ότι «έξερσώγη ο ύρωπαικός πόλεμος»...

Τούτο έγινε ατία να συλληφθί ο κ. Ζούλας τη βρα'νά έκάνη και να άδηγηθί στο τιμήμα. Σε ήγας μέρες όιος ο πόλεμος έξερσώγη πράγματι. Και τότε ο κ. Ζούλας έβγαλε και πάλιν τό «Παράρτημα», γράφον άπάνω-έπάνω, με μεγάλα γράμματα :

«Ως ήμείς πρώτοι άνεγράφημα, ο ύρωπαικός πόλεμος ήρχισεν από...χθές!»...

Πρό τού Βαλκανικού πόλεμου, ο πρίγκιπ Νικόλαος έδεδε μεγάλη άμοσθή για να βοή για τό μέγαρό του δυό Έλληνας μαγειρούς...ξυρισμένους ! Άλλά, όσο και άν έζητήσε, κανείς Έλληνας μάγειρος δέν εύρεθή...ξυρισμένος, και όχι μοναζά αυτό, αλλά και παρ' όλη την βασιλικήν πράγματι ύμοσθή, κανείς δέν έδδχετο να Ξυρίση τή μουστάκι του. Τότε ο πρίγκιπ Νικόλαος έπέκρινε για λύση ως έξης τό ζήτημα : Να ετρη μάγειροι...όσανο ! Άλλά και έδώ άπέτυχε, γιατί ότε και απαγός μάγειρος ύπάρχε τότε στην Άθήνα. Τότε ο πρίγκιπ Νικόλαος έξεγράψη δημοσίε δια την άγριαν μουστακοφωριαν και την μη άμοδύσαν μουστακοφωριαν των μαγειρών της Έλλάδος. Τούτο έγινε άπομομή να γραφοίν άσφα επί άσφον στις έφημερίδες και χρονογραφίαματα επί χρονογραφιαμάτων. Ο Σύλλογος όιος των Έλλήνων μαγειρών, μόλις έμαθε τας άνοτέωσ φρασεις τού πρίγκιπτος, προσέβη κι' αυτός σε...ήλθιστε : «Άφου, είπε, είνε άγριον πράγμα ή εμφάνισις ανθρώπων με μουστάκια, και ιδίως μαγειρών, τότε γιατί δέν...κόθει και ο πρίγκιπ τά ίδια και ;» Κ' έτσι τό ζήτημα έμεινε άλυτο κι' ο πρίγκιπ χωρίς μαγειρούς ξυρισμένους !...